

Escenari|s

Després de l'assaig

PER EDUARD MOLNER

De l'actualitat teatral, destaquem tres espectacles. Dos d'ells, 'Likes' i 'Las Muchas', de Núria Guiu i Mariantònia Oliver, posen el focus en la dona, des de la dansa i el moviment. L'altre reinterpreta un clàssic de Santiago Rusiñol a l'escenari del Teatre Nacional en forma de musical

Tot per un 'like'

Núria Guiu ha estat artista resident la temporada 2017-2018 a la Sala Hiroshima. Ballarina, coreògrafa i estudiant d'antropologia, tal i com es presenta a sí mateixa al seu *Likes*, el seu muntatge forma part de la selecció de l'Aerowaves, un selecte catàleg de coreògrafs emergents europeus. L'espectacle està gaudint d'una magnífica projecció a l'exterior. Un solo de dansa i cos, amb un text molt precís i una dramaturgia molt ben resolta.

Likes és un dels fruits de la seva residència a la Sala Hiroshima, però el currículum de Guiu ja comprèn col·laboracions amb el Cullberg Ballet, la Batsheva Dances Company o l'artista Arco Renz, pel que fa als seus projectes en països asiàtics, o amb Gisèle Vienne, per exemple al muntatge *Crowd* inspirat en una rave. A *Likes* Guiu ens presenta el muntatge sobre l'escena com si fos, de fet ho és, un treball d'investigació. Els seus es-

tudis d'antropologia han estat un punt de partida fonamental. De fet, el seu espectacle és un estudi de camp. O sigui, ha trepitjat el terreny i ha documentat, però en aquest cas no en la selva d'un país remot, sinó al mateix escriptori de casa, submergint-se a la xarxa, a internet, i més concretament a YouTube.

Coneixen el fenomen dels *cover dance*? O les noves modes del ioga? Tot té visites milionàries a YouTube i milers de *likes*. Els *cover dance* són ballarins que proposen coreografies a partir de temes famosos del pop, com ara, els èxits de Justin Bieber, per exemple. Guiu en escena reproduceix aquestes coreografies amb una tècnica impecable, seguint fil per randa el moviment dels cossos d'aquests coreògrafs de YouTube i explicant cada pas com si ens fes una classe en directe de ball. D'aquesta manera es converteix en una mena de monitora que ens va detallant ca-

da moviment en directe com si l'haguéssim de reproduir. Això val pels moviments associats a la música pop a través del fenomen *cover dance*, però també pel ioga en les seves formulacions de moda que apareixen i desapareixen d'internet. De tot plegat Guiu n'acaba fent un mixt, que representa tot junt: el moviment pretensament espiritual del ioga es fusiona perfectament amb el moviment més banal del pop i tot junt conforma una expressivitat corporal molt propera al porno, per exemple, però molt propera també a la sexualització de la dansa dels videoclips de totes aquestes estrelles del pop. Així veiem els moviments copulats dels ma-lucs, l'exhibició pectoral o la reproducció coreogràfica dels coits. Tot allò que metralla contínuament qualsevol canal de televisió dedicat a la reproducció audiovisual dels èxits pop, específicament enfocats al mercat adolescent.

D'on provenen aquestes coreografies que envaeixen la dansa d'aquest pop adolescent? Deduïm, després del treball d'investigació de la Guiu, que els *likes* a YouTube estan fent forat entre els coreògrafs dels superèxits. Però més enllà encara, que segurament tot plegat forma part d'aquesta voluntat del sistema d'esborrar la infantesa, de cremar l'etapa infantil, per entrar de seguida en una etapa adolescent molt més rendible en termes de consum. On queda però el cos de la dona? Després de tants anys de feminisme, altra vegada l'objectualització del ser dona.

El ser una dona madura, invisible, fa transparent. Aquesta dona que ha tingut un valor de mercat, l'ha perdut absolutament en traspasar un determinat llindar d'edat. Si a més aquesta dona ja se situa fora del teixit productiu, el seu valor és absolutament ínfim i si es tracta d'una dona

d'entorn rural encara més. Posar-hi el focus doncs ja és un punt de partida interessant, compromès. Això és el que ha fet Maria Antònia Oliver, ballarina i coreògrafa de llarga trajectòria que balla en directe, i a més dialoga amb unes imatges projectades al fons de l'escenari d'un seguit de dones grans que seuen en un seguit de cadires. La màgia s'esdevé en veure el contrast dels cossos, l'acció diferent del temps sobre dones situades en universos culturals, geogràfics i socials molt diferents. I és el moviment qui fa paleses aquestes diferències, qui denota el diferent grau d'emancipació, perquè el cos no enganya, però és el moviment també el que pot donar notícia de l'alliberament, de la festa, del reconeixement perdut, de l'alegria buscada i retrobada.

Precisament sobre l'alegria ha bastit Jordi Prat i Coll la seva proposta sobre la peça de Santiago Rusiñol

'Likes' sorgeix d'una immersió a la xarxa, en els vídeos de YouTube de coreografies pop i les modes del ioga

Els Jocs Florals de Canprosa. Canviem absolutament de registre i deixem la dansa contemporània que s'hibrida amb el teatre, per anar a parar al teatre musical. Clar que no parlem del teatre musical *mainstream* que prolifera a la cartellera de Barcelona. Aquí el punt de partida era Santiago Rusiñol, amb una obra que volia passar comptes amb el catalanisme essencialista de la Renaixença que s'havia consolidat al voltant d'institucions culturals com els Jocs Florals. De quin catalanisme parlem? Doncs del més vell i avui envellit, del

A baix, un moment del muntatge 'The animals and children took to the streets', de la companyia 1927, que es veurà a Girona

Per veure

1927

The animals and children took to the streets

EL CANAL. GIRONA. TEMPORADA ALTA. 9 - 10 DE NOVEMBRE

La companyia anglesa presenta un suggerent viatge músico-teatral amb l'estètica del cinema mut

Marc Artigau

Alba

TNC. DEL 29 DE NOVEMBRE AL 23 DE DESEMBRE

Una reflexió sobre les relacions humanes amb una història de robots que ofereixen companyia